

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: *Dohnányi*

Forrás: *Pert. Kirolap*

(Helv)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

92

Hely

Dohnányi

Idő

"1919"

Személy

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz

* (Dohnányi.) Eveken át küzdöttünk e helyen — de még lapunk tárcarovatában is — azért, hogy haza kell hozni, itthon kell tartani a külföldön működő Dohnányit, hazai zeneművészetünk fejlődése és fiatal zenésznemzedékünk művészi nevelése érdekében. És törekvünk sikerrel is járt: az „intéző körök“ tanári állással kínálták meg a művészt és ő el is fogadta a meghívást, — megvált a berlini Hochschule für Musiktól és itthon lett tanár a Zeneakadémián. Hogy azóta itthon minő újabb érdemeket szerzett, hogy milyen nemesítő hatással volt zongoraművészi, dirigensi életünkre — arról most ne essék szó; hiszen minden egyes alkalommal híven beszámoltunk arról mindennapi krónikánkban. A kommün alatt sajnos! önhibáján kívül vizsás helyzetbe került; olyan vezető állásba kényszerítették, mely lekötötte minden idejét és megbénította művészi és alkotó tevékenységét. Szerencsére még idejében lerázta magáról a békót és külföldre ment. Most pedig hazatért és szerdán ismét megkezdte művészi előadásainak, gyönyörű hangversenyeinek ez idei sorozatát. A Zeneakadémia tág hangversenyer-

me természetesen egészen megtelt — és mikor Dohnányi megjelent, valószínűs virágos hullott a dobogóra, lábaihoz. Hullott, hullott a sok róza és mindegyik a szeretet és hódolat kifejezője volt. Nemesak növendékei, de a közönség nagy része is részt vett e szeretetteljes tüntetésben, melyről hiába híresztelték, hogy egy másik hazai zeneművész és tanár elleni demonstráció — (nem! nem szabad Dohnányi belerantani holmi kiesinyes pártharcba!) az igazán csak a hazatért művész ünneplése volt. — Mikor, percek múlva, lecsöndesett az örömteli izgalom, a művész végre szóhoz juthatott: a legszebben választott: Beethovent játszott! Az Ima-szonátát adta elő; megható bensőséggel és fönséges ihlettel; utána még néhány kisebb Brahms-szerzeményt, és végül Schumann fisz-moll szonátáját. — Hogy közvetlenül Beethoven után Bartóknak ejtette sorát: és hogy az Ima-szonáta klasszikus szépsége után a bizarr Medvetáncot és a még furcsább Allegro barbarot vélte megfelelő folytatásnak — azt csakis a szerző iránti személyes barátságának tulajdoníthatjuk.

s háziyomdája 1919.